

Avui feia una setmana que va fer aquell maleït control de matemàtiques. Recorda que no va fer molts càlculs, ni operacions, ni res... tan sols sentia el soroll dels bolígrafs dels companys o quan algú girava el full. Es va fixar en els espais en blanc que hi havia, perfectes per a fer-hi dibuixos de diferents mides i colors, no per a posar-hi números quadrats que han de donar uns resultats concrets. Va intentar concentrar-se amb els nombres una altra vegada.

No va funcionar, per molt que ho intentava, no aconseguia recuperar el traç matemàtic. Només sentia una creativitat innata que la feia defugir del propi examen i endinsar-se en el seu món, on no hi havia ningú més, un món en silenci, ple de pensaments, imaginació i fins i tot fantasia.

La setmana següent el professor va repartir els exàmens corregits. Tots els companys es feien preguntes entre ells, mentre s'ensenyaven els controls i les notes obtingudes. L'aula es va començar a omplir de rialles i també de cares més músties, tot depenia dels resultats escrits en vermell. Ella, va fer silenci, va mirar el dos i mig vermell gegant que hi havia en el seu control, i encara que milions de pensaments li travessaven el cap, no feia falta dir res, la seva mirada ho va dir tot: la decepció i la ràbia de no haver pogut ni dibuixar res en els espais en blanc, i també la por per la reacció dels pares. Tan sols va treure la carpeta i va guardar l'examen, esperant que comencés la següent classe. Tocava francès.

La professora va començar a parlar en francès i ella, al principi, no va prestar-li gaire atenció fins que es va interessar pel títol de la novel·la de l'escriptora francesa Françoise Sagan, que amb tan sols divuit anys va escriure: “Bonjour Tristesse”.

Per a ella, no eren només simples paraules, les va subratllar amb el seu llapis mossegat per la part de dalt i va prestar més atenció a l'explicació de la professora. Va pensar que era molt interessant la vida d'aquesta escriptora burgesa i més interessant encara la seva novel·la carregada de conflictes interns i sobretot de duresa. La història explica la relació de la Cécile, una estudiant de disset anys i el seu pare Raymond, en el context de l'aristocràcia parisenca de principis del segle XX.

La resta del matí va passar lent, ella mossegava el llapis i jugava sense voler amb el penjoll del seu collaret, mentre s'imaginava en imatges la trama del llibre...

El camí cap a casa, també va estar ple de pensaments, dibuixava en el seu cap tot el que li havia explicat la professora de francès, i s'ho passava la mar de bé.

Va arribar a casa, i quan va obrir la porta, els seus pares ja l'esperaven per dinar. Tot succeïa amb la rutina i normalitat diària. Fins que va arribar la pregunta que temia: la nota del control. Ella, sense dir paraula, va treure de la carpeta el control i el va posar sobre la taula. Mentre els pares revisaven l'examen emmurriats, ella es mossegava els dits, ocultant les mans per sota del jersei. No suportava aquella situació tan tensa.

-Un dos i mig? sempre estem igual amb les mates, i el pitjor de tot, és que no només són les mates, ara, estàs baixant també en les assignatures que abans treies sense esforç, com català o música. Què t'està passant?- va dir la mare amb un to de veu no gaire cordial.

Sense pronunciar ni una paraula, ella es va aixecar de taula i d'una revolada va pujar a la seva habitació. Necessitava tornar al seu món, el món on només hi havia els seus pensaments, la seva imaginació, i el silenci.

Va agafar els olis, i els va escampar per la paleta, també, va omplir un got amb aiguarràs, per diluir la pintura i va agafar un llenç que ja tenia preparat amb dues capes de gesso, i va començar a escampar els colors pel blanc del llenç.

En uns vint minuts, potser una mica més, el quadre va començar a prendre forma d'una figura, un autoretrat. Era ella, amb una expressió buida, com si l'ànima no estigués al cos . Va recordar el títol d'aquella novel·la, un títol que no podia treure's del cap. Va girar el llenç, per escriure, en unes lletres desfetes i ràpides "Bonjour Tristesse".

Quan va fer-li la volta un altre cop va veure que encara li faltava diluir un espai al pit de la figura, on hi tenim el cor. Curiosament hi havia una taca de pintura, però era d'un color estrany, un color que no estava a la seva paleta. Va mullar el pinzell amb aiguarràs, segurament massa. Aleshores, sense adonar-se'n, tots els colors van córrer com si fessin tard i es van barrejar de manera incontrolada.

En veure-ho, les emocions contingudes durant mesos van brollar de cop. Amb un simple error tot va esclatar en mil bocins, com si ella i els seus sentiments fossin una bomba que portava dins a punt d'explotar.

Desesperada i amb por, va intentar netejar-ho tot, amb les mans xopes d'aiguarràs, sense adonar-se que el dissolvent també l'estava diluint a ella. La seva pell es començava a tornar líquida, es fonia amb l'oli i el dissolvent. Van ser uns minuts sense sentir res, no va plorar ni cridar, no trobava les forces per fer-ho i es va lliurar completament a la pintura, a diluir-se i barrejar-se amb les pinzellades de colors que la feien sentir viva.

A la seva habitació hi havia un llenç, amb l'oli encara moll, i un autoretrat desdibuixat ple de colors que li deia que havia de seguir pintant i que havia de cridar amb força la seva vocació al món que l'envoltava.